

VADER dochter



Jan Veenema (66) is vader van Simone (41) en Mirjam (38). Hij heeft twee kleinkinderen.

“Tijd is tijd, afspraak is afspraak. Ik ben, zoals ze ook wel zeggen, kort voor de kop. En ik heb een luide stem. Als vader liet ik die vaak gelden. Mirjam had daar moeite mee, maar ik merk dat ze tegen Luca op dezelfde manier uit haar slof kan schieten. Meid, denk ik dan, je bent ook echt een kind van je vader.

Ik herinner me nog dat we met het gezin op weg waren naar het strand. We zaten in de auto en de meiden waren stontvervelend. Met mijn hand haalde ik uit naar achteren en prompt raakte ik de verkeerde. Ik ben een impulsieve vader die misschien niet altijd goed nadenkt bij wat hij doet. Mijn eigen vader was beroeps-militair. Ik stond nog net niet in de houding, maar daar is ook alles mee

in de cel. Ik werd thuis gigantisch veel geslagen, maar bang zijn was er niet bij. Ik wist niet beter. Ik nam me voor om later, als ik zelf kinderen had, nooit te worden zoals mijn vader was, en ik denk dat ik dat ik daar redelijk in ben geslaagd. Toch heb ik wat meegekregen van de manier waarop ik ben opgevoed, en daar heb ik spijt van.

Ik heb mijn dochters nooit moed-willig geslagen, maar een corrigerende tik heb ik ze wel eens gegeven. Daar ben ik niet op tegen. Als kinderen na drie of vier waarschuwingen nog niet luisteren, kan een tik heel duidelijk zijn. Ik heb er wel spijt van dat ik soms erg hard tegen ze ben geweest, en erg consequent. Om een voorbeeld te geven, mijn vrouw Anneke en ik gingen een keer een weekend weg.

‘Als vader is het dan niet helemaal gelukt. Maar ik ben een veel betere opa’

gezegd. Ik ben letterlijk met de gummiknuppel grootgebracht. Toen mijn vader, hij was inmiddels politieagent, ontdekte dat ik had gespijbeld, liet hij mij voor zijn fiets uit naar school rennen. Toen daar bleek dat ik inderdaad afwezig was geweest, moest ik voor zijn fiets uit hardlopen naar het politiebureau. Daar sloot hij mij een halve dag op

Voordat we vertrokken, gingen we nog langs bij de supermarkt waar Mirjam als veertienjarige werkte. Ze zat in de kantine, en rookte. Ik was daarvan zo in shock dat ik niks tegen haar heb gezegd en ben weggegaan. Zij was dáár ondersteboven van. Ze had verwacht dat ik tekeer zou gaan. Dan had ik haar

LEES VERDER OP PAGINA 40>

Mirjam Veenema (38) is moeder van Luca (5).

“Ik was een onsportief kind, ik sportte nauwelijks. Maar op mijn vijftiende liep ik de Nijmeegse vierdaagse. Het kostte me letterlijk bloed, zweet en tranen. Op elke voet had ik elf blaren. En in mijn hoofd hoorde ik mijn vader die zei: ‘Dit ga je niet redden.’ Ik haalde het wel.

Mijn vader was een strenge man die met zijn vuist op tafel sloeg en ons tot de orde riep. Om me te stimuleren zei hij dat ik bepaalde dingen toch niet zou kunnen, in de hoop dat ik daar tegenop zou boksen.

zal wel een verpleegstertje worden.’ Dat was inderdaad mijn plan. Het liefst ging ik na het mbo meteen werken. Maar ik ging naar het hbo, voor de kick om mijn vader te zien glimmen.

Bij andere belangrijke beslissingen in mijn leven was dat net zo. Ik nam rijlessen bij een kennis van hem, een verschrikkelijke man. En als het aan mijn vader had gelegen was mijn eerste huisje een onderhoudsvrije nieuwbouwflat geworden. Dat ik uiteindelijk een jaren-dertighuisje kocht, vond hij

‘Ik deed álles om mijn vaders goedkeuring te krijgen’

Min of meer om me tegenover mijn vader te bewijzen ben ik hbo verpleegkunde gaan studeren. Hij vond het belangrijk dat mijn zus Simone en ik presteerden. Zelf had hij een leidinggevende taak op de postkamer van een grote bank, waar er letterlijk miljoenen door zijn handen gingen. Het was een baan met veel verantwoordelijkheid en dat was soms best lastig voor hem, omdat hij niet sterk was in woord en geschrift. Na de lagere school had hij niet doorgeleerd. Achteraf vond hij dat zonde. Simone was een slimme meid, een atheneumkind. Ze was zijn trots. Ik was de middenmoot en ging naar de mavo. Over mij zei hij: ‘Mirjam

een onverstandige keuze. Daar heb ik om gehuild. Want als hij het er niet mee eens was, deed ik er dan wel goed aan?

Met Luca probeer ik het juist andersom te doen. Tegen hem zeg ik: ‘Ik denk dat jij dat heel goed kan.’ Ik prijs Luca de hemel in en vertel hem waarin hij lief is. Tegenover mij hoeft hij zich niet te bewijzen.

Maar ik herken ook dingen bij mezelf die ik van mijn vader heb overgenomen en waar ik niet blij mee ben. Als we op tijd weg moeten, dan roep ik een paar keer dat Luca moet opschieten. Luistert hij niet, dan praat ik met stem-
LEES VERDER OP PAGINA 40>



VADER dochter



> JAN

stijf gescholden en dan was het klaar geweest. Maar ik zei niks en ze had geen idee hoe ze daarmee moest omgaan.

Als vader is het dan niet helemaal gelukt, maar ik kan nu wel een betere opa zijn. Ik denk dat ik een zeer zorgzame opa ben die zijn kleinkinderen vrijheden toestaat waar zijn eigen kinderen alleen maar van konden dromen. Luca geef ik never nooit niet een corrigerende tik. Vaak zeg ik 'doe maar' als Luca iets wil. Wil hij na één snoepje nóg een snoepje? Prima. Ik voel me daar lekker bij en Luca is graag bij me. Als je Luca laat kiezen tussen met een vriendje

naar de dierentuin gaan of opa helpen met timmeren, dan kiest hij voor opa. Ik geef hem de ruimte. Van mij mag hij met een handzaag in een boom zagen. Of meerijden op de trekker, ook al weet ik dat Mirjam dat niet leuk vindt. Bij mij mag hij wat losser zijn.

Onlangs zei Mirjam tegen me: 'Pap, ik ben het lang niet altijd met je manier van opvoeden eens geweest. Maar ik ben toch blij dat je het hebt gedaan zoals je het hebt gedaan.' Dat vond ik een opsteker. Ik voelde me niet zo'n bullebak meer."

> MIRJAM

verheffing. Vreselijk vind ik dat, net als Luca. En ik bereik er helemaal niets mee. Het geduld dat mijn vader met mij niet had, heeft hij er driedubbel bij gekregen sinds hij kleinkinderen heeft. Als hij met hen is, is hij lief en mild. Als moeder hecht ik waarde aan de schijf van vijf, maar mijn vader kan Luca gerust om half zes nog op een driedubbele oubliehoorn met spikkels en slagroom trakteren. Ik word daar niet boos om. Het gebeurt niet iedere week en het heeft ook wel iets vertederends dat mijn vader niet nadenkt over het tijdstip of dat het wel een erg groot ijsje is. En Luca is werkelijk verliefd op zijn opa.

Overigens heeft mijn vader ook in positieve zin heeft een grote stempel op me gedrukt. Van hem heb ik sterke waarden en normen meegekregen. Hij is een ontzettende Bourgondiër en ook dat heb ik van hem. We genieten van het leven.

Sinds mijn vader een aantal jaren geleden ziek is geweest, realiseer ik me nog meer hoe belangrijk hij voor me is. Vanwege zijn matige gezondheid wordt hij misschien geen negentig. Dat Luca nu de leeftijd heeft dat hij met zijn opa leuke dingen kan doen, is een troost. Later weet hij tenminste dat hij een onwijs leuke opa heeft gehad."

WILLEN U EN UW KIND OOK IN DIT DUBBELPORTRET? MAIL UW VERHAAL EN TELEFOONNR. NAAR LEZERS@TIJDSCHRIFTOOK.NL.